

MÉREGTELENÍTŐ

2025.03.szám

Kedves Olvasó!

Nagyon szeretem az orchideákat. Ők pedig valamiért nem szeretnek nálam lakni. Egyszer, egyetlen alkalommal történt meg, hogy a számomra legkedvesebb színű, dúsan bimbózó ajándék-növény tartósan bontogatta óriási virágait. Persze elmúlik a világ (és a virág) dicsősége, és ez a szépség sem maradt örök. Meghalt, de amint a címlapon látod, mégis él az emlékeimben és él a képeken.

Bizonyára megelégteltek már szemeim a kopárságot, a tél élettelenységét, azért ragadtam ki képtáramból a dús virágú növényt. Számomra az életet jelenti.

S míg nézegettem a képtáram képeit, elgondolkodtam, még ennél is inkább élnek bennem kedves emlékek gyerekekről, barátokról, akiknek szeretetet adhattam, és kaptam viszont. A gyerek növekszik, fejlődik, felnőtté válik, önállósodik, és távolodik. Ezek az ígék számomra valamiképpen elmúlást jelentenek. Öröm, hogy ők teljesítik, amire születtek. De nekem lassan emlékké válnak kedves kis fintoraik, nevetésük, hangjuk, duci kis kezük tapintása, ölelésük puha melegsége. Látod, milyen költői szavakra ragadtatom magam, hogy kifejezzem, mennyire fontosak nekem a szeretetkapcsolatok! Igen, ez a LEG, minden érzés közül. És tanulgatom egyszerre a megörökítést és az elengedést. És a Hálát, hogy itt lehet mindez a szívemben és a Képtáramban.

Szent-Gály Kata: Életem

**Szeretem azt a sorsot, amit adtál,
szeretem, mint az erdők a hegyet,
szeretem, mint a vadmadár a nádast,
mint játékszerét a kicsi gyerek.**

**A Sors nekem az Otthon, melyben élek,
s ha egyszerű is, de mégis enyém;
olyan, akár a szűk meder a folyónak:
alakít engem, s alakítom én.**

Juhász Gyula: Tavaszvárás

A déli szélben lehunyom szemem
És gyöngyvirágok szagát érzem.
Az esti égen violás a szín
És kikeletben járnak álmaim.

A hó alól már dobban boldogan
A föld nagy szíve s csöndesen fogan
A csíra, melyből új élet terem
S bimbók bomolnak majd szűz réteken.

Az örök nap még bágyadtan ragyog,
De tavaszosok már a csillagok
S az éjszakában zizzenő neszek,
Egy új világ susogja már: lesznek!

A földre fekszem, hallgatom szívét,
Az égre nézek, kémlelem színét,
Ég, föld között angyali üzenet
Hirdeti a jövő életét.

Mert boldog ige ez és szent igaz
És örök törvény és áldott vigasz,
Hogy győz az élet, duzzad és dagad
S elönti mind az ócska gátakat!

József Attila: Tavasz van! Gyönyörű!

Tavasz van, tavasz van, gyönyörű tavasz,
A vén Duna karcsú gőzösökre gondol,
Tavasz van! Hallod-e? Nézd, hogy karikázik
Mezei szagokkal a tavaszi szél.

Jaj, te, érzed-e? Szerető is kéne,
Friss, hóvirághúsú, kipirult suhanás.
Őzikém, mondanám, ölelj meg igazán!
Minden gyerek lelkes, jóízű kacagás!

Tavasz van, gyönyörű! Jót rikkant az ég!
Mit beszélsz? korai? Nem volt itt sose tél!
Pattantsd ki a szíved, elő a rügyekkel -
A mi tüdőnkől száll ki a tavaszi szél!

Március 15.

1848-ban az európai forradalmi hullám március 13-án elérte Bécset, majd 15-én Pestet is, amikor a magyar társadalom nagy lépést tett a polgári átalakulás felé vezető úton. Az utolsó rendi országgyűlésen, Pozsonyban megszavazott áprilisi törvényeket azonban az osztrák uralkodó körök figyelmen kívül hagyták, ami a magyar szabadságharc kirobbanásához vezetett. A másfél évig tartó magyar ellenállást az osztrákok csak orosz segítséggel tudták letörni. Az elnyomás éveiben az emberek csak titokban emlékeztek meg a forradalmi eseményekről. Ez az 1867-es kiegyezést követően szabadabbá vált, és 1898-ban a hallgatóságosan elfogadták március 15. ünneplését is, de a hivatalos ünnep április 11. lett. Csak a Trianoni béke után vált hivatalos nemzeti ünnepé az 1927. évi XXXI. törvénycikkkel. Az első hivatalos megemlékezésre 1928-ban került sor.

Az 1950-es években nem ünnepelték március 15-ét, később is csak szigorú keretek között lehetett megemlékezni róla. Hivatalos nemzeti ünnep a rendszerváltás után 1991-ben lett.

Juhász Gyula: Március idusára

Vannak napok, melyek nem szállnak el,
De az idők végéig megmaradnak,
Mint csillagok ragyognak boldogan
S fényt szórnak minden születő tavasznak.
Valamikor szép tüzes napok voltak,
Most enyhe és derűs fénnel ragyognak.
Ilyen nap volt az, melynek fordulója
Ibolyáit ma a szívünkbe szórja.

Ó, akkor, egykor, ifjú Jókai
És lángoló Petőfi szava zengett,
Kokárda lengett és zászló lobogott;
A költő kérdett és felelt a nemzet.
Ma nem tördel bilincset s börtönajtót
Lelkes tömeg, de munka dala harsog,
Szépség, igazság lassan megy előre,
Egy szebb, igazabb, boldogabb jövőbe.

De azért lelkünk búsan visszanez,
És emlékezve mámoros lesz tőled,
Tűnt március nagy napja, szép tavasz,
Mely fölráztad a szunnyadó erőket,
Mely új tavaszok napját égre hoztad,
Mely új remények ibolyáját fontad.
Ó nagy nap, szép nap, légy örökre áldott,
Hozz mindig új fényt, új dalt, új virágot!

Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra

Az Úristen őriz engem
mert az ő zászlóját zengem.

Ő az Áldás, Ő a Béke
nem a harcok istensége.

Ő nem az a véres Isten:
az a véres Isten nincsen.

Kard ha csörren, vér ha csobban,
csak az ember vétkes abban.

Az Úristen örök áldás,
csira, élet és virágzás.

Nagy, süket és szent nyugalma
háborúnkat meg se hallja.

Csendes ő míg mi viharzunk
békéjét nem bántja harcunk.

Az Úristen őriz engem,
mert az Ő országát zengem.

Az Ő országát, a Békét,
harcainkra süketségét.

Néha átokkal panaszlom,
de Ő így szól: "Nem haragszom!"

Néha rángatom, cibálom: -
tudja, hogy csak őt kívánom.

Az is kedvesebb számára,
mint a közömbös imája.

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.

Hogy daloljak más éneket,
mint amit Ő ajkamra tett?

Tőle, Hozzá minden átkom:
hang vagyok az Ő szájában.

Lázás hang talán magában:
kell a szent Harmóniában.

S kell, hogy az Úr áldja, védje,
aki azt énekli: **Béke!**

XVI. Benedek pápa így írt a Nagyböjtre készülve tizenévvvel ezelőtt. Most hadd szóljon hozzánk, még tisztább látással, onnan Túlról!

„Figyeljünk egymásra”: felelősség a testvér iránt

Az első szempont az egymásra „odafigyelésre” szóló felhívás: az itt használt görög szó a *katanoein*, amelynek jelentése jól megfigyelni, figyelmesnek lenni, tudatosan nézni, észrevenni valamit. Megtaláljuk az evangéliumban, amikor Jézus hívja a tanítványokat, hogy „nézzék” az ég madarait, amelyek nem fáradoznak, de a gondoskodó és előzékeny isteni gondviselés mégis odafigyel rájuk (vö. Lk 12,24); másutt pedig azt mondja, hogy mielőtt a testvér szemében észreveszik a szálkát, „vegyék észre” saját szemükben a gerendát (v.ö. Lk 6,41, vagyis hogy figyeljünk egymásra, ne legyünk részvétlenek, közömbösek a testvérek sorsa iránt.

Gyakran ugyanis ez a magatartás érvényesül: a közömbösség és érdektelenség. Ezek önzésből fakadnak, amely a „magánszféra” tiszteletben tartásának látszatát ölti magára... Isten ma is azt kéri tőlünk, hogy testvéreink „örzői” legyünk (vö. Ter 4,9), olyan kapcsolatokat teremtsünk, amelyekre jellemző a kölcsönös gondoskodás és a figyelmesség a másik javára, az ő teljes javára. A felebarát iránti szeretet nagy parancsolata megkívánja és sürgeti azt, hogy a saját felelősségünk tudatában legyünk azok iránt, akik hozzánk hasonló teremtmények és Isten gyermekei. Annak a ténynek, hogy minden ember a testvérünk, arra kell elvezetnie minket, hogy a felebarátainkban valódi hasonmásunkat (alter ego) lássuk, akit Isten végtelenül szeret. Ha ezzel a testvéri tekintettel nézünk másokra, akkor a szolidaritás és az igazságosság, valamint az irgalmasság és az együttérzés természetes módon fakadnak majd szívünkéből... A másik iránti figyelem azt jelenti, hogy a jót kívánjuk számára minden szempontból: fizikai, erkölcsi és lelki szempontból. Amellett, hogy a kortárs kultúra látszólag elvesztette a jó és a rossz iránti érzéket, határozottan ki kell jelentenünk, hogy a jó létezik és győzedelmeskedik, mert Isten „jó és jót osztogat” (vö. Zsolt 119, 68). A jó az, ami felkelti, védi és előmozdítja az életet, a testvériséget és a közösséget. A felebarát iránti felelősség azt jelenti, hogy azt akarjuk, és azt tesszük, ami neki jó, arra vágyunk, hogy **ő is megnyíljon a jó logikájára**. A testvér iránti törődés azt jelenti, hogy felnyitjuk a szemünket arra, amire szüksége van. A Szentírás óv minket attól a veszélytől, hogy szívünk megkeményedjen egyfajta „lelki érzéketlenségtől”, amely vakká tesz minket a másik szenvedése iránt. Lukács evangélista Jézusnak két olyan példabeszédét írja le, amelyek egy-egy példával bemutatják ezt az állapotot, ami kialakulhat az ember szívében. Az egyik: „A dúsgazdag ember történetében” a gazdagságban eltelt ember nem veszi észre a szegény Lázár helyzetét, aki éhen hal az ajtaja előtt (vö. Lk 16,19)

Mi akadályozza az emberséges és szerető tekintetet a testvér iránt? Gyakran az anyagi gazdagság és túltelítettség, de az is, hogy saját érdekeinket és aggodalmainkat minden elé helyezzük. Sosem szabad képtelenné válnunk az irgalmas szeretetre a szenvedő iránt, sosem szabad, hogy szívünk annyira tele legyen saját dolgainkkal és problémáinkkal, hogy süketté váljon a szegény ember kiáltása előtt. Viszont éppen az alázatos szívből és a szenvedés személyes megtapasztalásából fakadhat egy belső megnyílás az együttérzésre és az empátiára: „Az igaz megérti a kisemberek ügyét, a gonosz azonban nem ismer megértést” (Péld 29,7). ...A testvérré való „odafigyelés” magában foglalja a lelki javáról való gondoskodást is. És itt szeretnék emlékeztetni a keresztény élet egy olyan aspektusára, amely úgy tűnik, feledésbe merült: **a testvéri figyelmeztetés** (correctio fraterna) az örök üdvösség távlatában. Napjainkban...szinte egyáltalán nem esik szó a testvérek iránti lelki felelősségről. Nem így az első századok egyházában és a hitben valóban érett közösségekben, ahol nemcsak a testvér testi egészségét viselik szívükön, hanem a lelki egészségét is az örök élet távlatában. A Szentírásban olvassuk: „... a bölcsét fedd meg, az majd szeret

érte! Adj tanácsot a bölcsnek, és még bölcsebb lesz, tanítsd az igazat, s gyarapítja a tudását” (Péld 9,8-9). Maga Krisztus parancsolja, hogy figyelmeztessük a testvért, ha az bűnt követ el (vö. Mt 18,15). A testvéri figyelmeztetésre használt ige – elenchein – ugyanaz a szó, amely a megintés prófétai, keresztényekre jellemző küldetését jelöli egy olyan nemzedékkel szemben, amely szemet huny a rossz felett (vö. Ef 5,11). Az Egyház hagyománya az irgalmasság lelki cselekedetei között tartja számon a „bűnösök megintését”. Fontos, hogy újra felfedezzük a keresztény felebaráti szeretetnek ezt a dimenzióját. Nem szabad hallgatni a rossz láttán. Azoknak a keresztényeknek a magatartására gondolok itt, akik az emberekre való tekintettel vagy egyszerűen kényelemből inkább alkalmazkodnak az általánosan uralkodó mentalitáshoz, minthogy figyelmeztetnék testvéreiket azokra a gondolkodás- és cselekvésmódokra, amelyek ellenkeznek az igazsággal és nem követik a jó útját. A keresztény számonkérést azonban sosem az elítélés vagy a vádaskodás lelkülete mozgatja; mindig szeretetből és irgalomból történik és a testvérek javával való igazi törődésből fakad. Pál apostol kijelenti: „Testvérek, ha valakit botláson értek, ti, akik lelkiek vagytok, intsétek meg a szelídség szellemében. De ügyelj, hogy magad kísértésbe ne essél!” (Gal 6,1). Individualizmussal átítatott világunkban újra fel kell fedeznünk a testvéri figyelmeztetés fontosságát... Nagy szolgálat tehát egyrészt másoknak segíteni, másrészt engedni, hogy nekünk segítsenek **eljutni igaz önismeretre**, hogy jobbá tegyünk saját életünket és helyesebben járjunk az Úr útján. Mindig szükség van olyan tekintetre, amely szeret és kijavít, ismer és elismer, megkülönböztet és megbocsát, ahogy Isten teszi.

2. „Egymásra”: a kölcsönösség ajándéka

A többiek „megóvása” ellentétes azzal a mentalitással, amely az életet pusztán földi dimenziójára korlátozza, nem a végső célja távlatában tekint rá, és az egyéni szabadság nevében bármilyen erkölcsi döntést elfogad. Egy olyan társadalom, mint a mostani, érzéketlenné válhat a testi szenvedésekre és az élet lelki és erkölcsi igényeire is. A keresztény közösségben azonban nem szabad így lennie! Pál apostol felszólít, „törekedjék mindegyikünk embertársa javára és épülésére” (uo. 15,2), és ne saját hasznunkat keressük, „hanem ami másoknak van javára, hogy üdvözüljenek” (1 Kor 10,33). Ez az alázat és szeretet lelkületéből fakadó kölcsönös figyelmeztetés és buzdítás a keresztény közösség életének része kell, hogy legyen.

Az Úr tanítványai... egyetlen Test tagjai. Ez azt jelenti, hogy a másik hozzám tartozik; életének és üdvösségének köze van az én életemhez és üdvösségemhez. Ezzel a közösségnek egy nagyon mély alkotóelemét érintjük: létünk összekapcsolódik mások létével akár a jóban, akár a rosszban; **a bűnnek és a jótetteknek egyaránt van társadalmi vonatkozásuk is**. Az Egyházban, Krisztus titokzatos Testében alakot ölt ez a kölcsönösség: a közösség szüntelenül bűnbánatot tart és gyermekei bűneinek megbocsátását kéri, ugyanakkor folytonosan örül és ujjong is az erények és a szeretet megnyilvánulásaiért, amelyek áthatják. „A testben ... a tagok törődjenek egymással” (1 Kor 12,25), hangsúlyozza Szent Pál, hiszen

egyetlen testet alkotunk. A testvérek iránti szeretet, melynek egyik kifejeződése az alamizsna – tipikus nagyböjti cselekedet az imádság és a böjt mellett – ebben a közös összetartozásban gyökerezik. A legszegényebbekkel való konkrét törődés által is kifejezheti minden keresztény, hogy részese az egyetlen Testnek, az Egyháznak.

3. „Hogy szeretetre és jótettekre buzdítsuk egymást”: együtt haladni az életszentségútján. Ez a kifejezés (10,24) egyrészt arra ösztönöz, hogy gondolkozzunk el az életszentségre szóló egyetemes meghíváson és a lelki életben való folyamatos előrehaladáson, másrészt hogy a nagyobb karizmákra vágyjunk, és egyre nagyobb, gyümölcsözőbb szeretetre törekedjünk (vö. 1 Kor 12,31-13,13). A kölcsönös egymásra figyelés célja, hogy egyre nagyobb, tettekben megnyilvánuló szeretetre ösztönözzük egymást.....Sajnos mindig jelen van a kísértés, hogy lanyhák legyünk, hogy elfojtsuk a Lelet, hogy vonakodjunk „kamatoztatni a talentumainkat”, amelyeket saját magunk és mások javára kaptunk (vö. Mt 25,25). Mindannyian kaptunk lelki vagy anyagi kincseket, amelyek hasznosak az isteni terv beteljesítése, az Egyház java és egyéni üdvösségünk szempontjából (vö. Lk 12,21; 1 Tim 6,18).

A lelki mesterek emlékeztetnek arra, hogy *aki a lelki életben nem halad előre, az visszaesik.*

Mindenki érezze annak sürgető szükségét, hogy megelőzzük egymást a szeretetben, a szolgálatban és a jótettekben (vö. Zsid 6,10). Miközben szent és gyümölcsöző nagyböjtöt kívánok, a Boldogságos Szűz Mária közbenjárására bízlak benneteket és mindenkire szívből adom apostoli áldásomat.

Vatikán, 2011. Nagyböjt.

"Valahányszor azt éreztem, hogy ura vagyok a helyzetnek, történt valami, ami a földre nyomott. Azt kérdeztem magamban: de miért? Talán arra ítéltetem, hogy mindig megközelítem a célszalagot, de sohasem szakíthassam át? Isten ennyire kegyetlen volna hozzám, és csak azért engedi látnom a pálmákat a horizonton, hogy a sivatag közepén szomjan haljak? Sok időbe telt, mire megértettem, hogy valójában nem erről van szó. Életünk során azért ütközünk bizonyos akadályokba, hogy visszataláljunk Személyes Történetünk igaz útjára." /Paulo Coelho/

Pilinszky János: Panasz

Elevenen a csillagok alá,
az éjszakák sarában eltemetve,
hallod a némaságomat?
Mintha egy égbolt madár közeledne.

Így hívogatlak szóttalan:
az örök hallgatásból,
idegen egeid alól
valaha is kiásol?

Eljut hozzád a panaszom?
Hiába ostromollak?
Köröskörül a félelem
zátonyai ragyognak.

Számíthatok rád istenem?
Úgy vágyom közeledre,
dideregve csak hevesebb
a szerelmek szerelme!

Temess a karjaid közé,
ne adj oda a fagynak,
ha elfogy is a levegőm,
hívásom sose lankad.

Légy reszketésem öröme,
mint lombjai a fának:
adj nevet, gyönyörű nevet,
párnát a pusztulásnak.

1949

Tanuljunk a kagylótól

A kemény homok sebesre
dörzsöli a kagyló puha testét.
A kagyló szenved.
Megpróbálja eltávolítani
magából az idegen testet,
de csődöt mond.
A homokszemcse jól beágyazódott.
A fájdalmat nem lehet elkerülni.
Ekkor az állat – a természetének
Istentől ajándékba kapott

ősmélységeiből –
erőt merít ahhoz,
hogy a szenvedést
dicsőséggé alakítsa át.
Így születik meg kínból,
szükséghelyzetből,
és könnyek patakjából
a belső növekedés hosszú
folyamatának
gyümölcseként a
GYÖNGY

OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

Szent-Gály Kata: Emberfaragás

Évszázadok görgették sorsomat:
A tűz, a víz, a szél,
a felpitykézett ég, a kék hegyek,
és minden, ami él,
faragott rajtam valamit,
hogymost ilyen legyek.

Adattam kézről kézre át,
még a lét előtt,
alakított a sok halott,

a gyűlölet,
a Föld,
anyám keze,
a szeretet,
a gondolat,
a fény –

évszázadok görgették sorsomat,
a többi már enyém.

Elisabeth Kübler-Ross – David Kessler: Az erő leckéje

Carlos, egy negyvenöt éves férfi, akiről a vizsgálatok megállapították, hogy HIV vírussal fertőzött, lassanként tanulta meg az erő leckéjét, betegsége előrehaladtával. „Először elveszítettem az állásomat, azután lejárt a rokkantsági segélyem, azután elveszítettem a biztosításomat. Mielőtt észbe kaptam volna, már egy otthonban éltem, és túl beteg voltam ahhoz, hogy dolgozzak. Az életem rémálommá vált. --Egy klinikára jártam egészséggondozásra. Beszéltek ott nekem egy orvosi kísérleti programról, amelybe talán bekerülhetek. Jelentkeztem, majd elvégezték rajtam az első vizsgálatot, aztán várni kezdtem. Eltelt egy hét, majd kettő. Aztán négy hét, majd öt. Egyre rosszabbul éreztem magam. Folyton azt mondták, a jövő héten megkeresnek. Állandóan be kellett járnom a kórházba, hiszen már telefonra sem volt pénzem. Hét hét elteltével már alig bírtam elmenni a klinikáig. Annyira elfáradtam és olyan nehezen kaptam levegőt, hogy útközben le kellett ülnöm a járdaszegélyre. Néztam az utcát, és ezt gondoltam: „Ennyi volt. Ez lesz a vége”... Annyi mindent túléltem gyerekkoromban! Mi lett mindabból az elszántságból és bátorságból, ami akkor volt bennem? Csak ültem ott és sírtam. Aztán azt gondoltam: „Ne most, kérlek! Ne itt! Még annyi mindent akarok tenni, meg akarom élni a millenniumot.” Sírtam, mert minden erőmet elveszítettem.

Aztán megütött egy érzés: no, még mindig itt vagyok! Még élek! Tényleg elszállt volna minden erőm?

Sikerült felállnom és eljutnom a klinikáig. Azt mondtam a nővérnek: „A testemnek segítségre van szüksége. Nincs már időm, nem tudok tovább várni, hogy valaki bevegyen a gyógyszer kipróbálási programjába. Kell lennie másik módjának is, hogy új gyógyszerekhez jussak!”

Amiért annyira kitartó voltam, a nővér besorolt egy másik programba, ahol még éppen egy üres hely volt. Még azon a napon új gyógyszerkombinációt kezdtem szedni. Mostanára, két év elmúltával a szervezetem felépült. Már nem haldoklom. Az egészet most arra vezetem vissza, hogy azon a napon felidéztem egykori erőmet. Ha nem idéztem volna vissza a gyerekkori erőmet, már régen meghaltam volna.”

Az igazi erőnk nem más, mint a bennünk lévő hitelesség, az elszántságunk, az integritásunk és a kegyelem külső megnyilvánulásai.

Nem ismerjük fel, hogy az egész világegyetem erői bennünk vannak.

Az erőnk annak a tudásából fakad, hogy egyedülállóak, különlegesek vagyunk, valamint annak megértéséből, hogy ugyanazzal a belénk teremtett erővel rendelkezünk, mint minden más teremtmény. Az erőnk mélyen a bensőnkben rejtezik. Az az erő ez, amellyel megszülettünk. Ha elfelejtettük, újra fel kell ismernünk.

Valaki egyszer elmondott egy jelképes történetet: Ha valakinek van egy használaton kívüli telke, akkor legalább évente egyszer ki kell tennie a táblát, hogy ez magánterület. Ha nem tesszük ki a táblát, évek múltán a földterület köztulajdonná válik, és az emberek átgyalogolnak rajta. Az életünk olyan,

mint egy ilyen földbirtok. Időről időre **ki kell jelölnünk a határokat, amelyekkel önmagunkat meghatározzuk** és kimondjuk: „Ne!” vagy „Ez fáj!” vagy:” Nem fogom hagyni, hogy keresztülgyalogolj rajtam!”. Máskülönben azoknak adjuk az erőnket, akik szándékosan vagy akaratlanul keresztülgyalogolnak rajtunk. **Erőnket visszaszerezni saját felelősségünk.**

Hajlamosak vagyunk arra, hogy a vagyont a hatalommal egyenlőnek nyilvánítsuk, és azt hisszük, hogy pénzzel megvásárolható a boldogság. Sokaknak szomorú aztán a nap, amelyen rájönnek, hogy **megvan a pénzük, de nem boldogok.**

Volt egyszer egy bölcs ember, aki mindent tudott a pénzről és a boldogságról, mert mindkettőben volt része. Pénzügyi nehézségek időszakát élte éppen, amikor megkérdezték tőle, milyen érzés szegénynek lenni. Azt felelte: „Nem tudom. Én nem szegény vagyok, csak pénztelen. Szegénynek lenni lelkiállapot és én soha nem leszek szegény!”

Igaza volt, **a gazdagság és a szegénység nem más, mint lelkiállapot .**

Szegénynek lenni azt jelenti, hogy úgy gondolkodol az értékekről, hogy elfelejted: a pénz csak jön és megy, **te magad viszont mindig értékes vagy.** Azzal, hogy saját értékességedet észben tartod, azt, hogy mennyire becses és nagy értékű vagy, önbecsülésedet növeled.

Halálos ágyak ezreinél emberek ezrei mondják ki azt, amit életükben megbántak. Sokan ilyesmiket mondanak: „Soha nem követtem az álmaimat”, vagy „Soha nem azt tettem, amit igazán tenni akartam volna” és azt is : „A pénz rabszolgája voltam”. De senki nem szól így: „Bárcsak többet túlóráztam volna!”, vagy:”Sokkal boldogabb lettem volna, ha tízezer dollárral több pénzem lett volna”

Egyszer **láttam**, hogyan bontakozik ki **a dolgok természetes rendje az életben** – tökéletesen, de elég szokatlanul.

Egy előadást tartottam New Yorkban ezeröttszáz ember előtt. Utána emberek ezrei álltak sorban az autogrammomért. Aláírtam néhányat, de tudtam, hogy rohannom kell a repülőtérré. Ott azonban megtudtam, hogy a gépem késéssel indul. Így volt időm bemenni a mellékhelyiségbe. Akkor azonban kívülről valaki az ajtó alatt becsúsztatott valamit sűrű bocsánatkérések közepette. Egy könyvem volt, amit dedikálásra csúsztattak be. Nagyon haragos voltam, hogy ilyen helyzetet is kihasználnak, hogy még itt sem hagynak békén. De kíváncsi is voltam, ki képes erre. Kimenve egy apácát láttam, aki lelkendezve elmondta, hogy a barátnője súlyos beteg, haldoklik. Nagyon szeretett volna eljönni az előadásra, de már nem tudott. Ő tudja, hogy ezzel a dedikált könyvvel nagy boldogságot szerezne neki. Ezért csalódott, mikor látta, hogy taxival elrohantam. És most itt egyszer csak meglát engem, mikor már bánatosan indulna vissza Albany államba. Teljesen bizonyos benne, hogy az egész a kegyelem műve, amely mindkettőnket ugyanabba a mosdóba vezetett.

Elgondolkodtam. Ez a nő nem tudta, hová megyek az előadás után, hogy a városban maradok-e, vagy melyik repülőtérré megyek. Meglepetésként érte, amikor meglátott. Mindez megmutatta nekem, hogy **valójában nem**

szükséges görcsösen irányítanunk a dolgokat ahhoz, hogy megtörténjenek, ha meg kell történniük. Nincsenek véletlenek, csak isteni beavatkozások. EZ az igazi hatalom.

Személyes erőnk velünk született adományunk. Akkor mondunk le róla, ha elkezd bennünket érdekelni más emberek véleménye. Hogy újra megszerezd, tudnod kell, hogy ez a Te életed. **Alakítsd ki a saját véleményedet önmagadról.**

Az erőnk ugyanis arra szolgál, hogy segítsen abban, hogy azt tegyük, amit akarunk, hogy azzá legyünk, amivé válhatunk. **Önmagunkat kell megvalósítanunk!!** A személyes erőnk belülről támogat minket, és mi segítünk másokat azzal, hogy elég erősek vagyunk.

Ha téged erősnek látlak, fölfedezem azt az erőt, ami bennem van. Amikor azt látom, hogy szeretetet sugársz, nem tehetek mást, mint szeretettel válaszolok rá és megtalálom magamban a szeretetet. Azt, amit rólad hiszek, a végén magamról is el kell hinnem. **Ha másokban hiszünk, rátalálunk arra a hitre, amellyel önmagunkban is hihetünk.**

De emberek vagyunk, hibákat követünk el. Bebeszéljük magunknak, hogy akkor leszünk boldogok, ha többet teljesítünk, több pénzünk lesz, nagyobb befolyásunk, vagy ha jobban becsülnék. Miért van az, hogy azt gondoljuk, a holnap több lehetőséget tartogat?!

A **haldoklók** számára már nincs holnap. És **felfedezik, mennyi erő van a mában.** Isten olyan világot adott nekünk, ahol **az élet mindig lehet jobb,** nem holnap, hanem **még ma.** Egy anya, akit kislányával együtt majdnem halálra gázoltak, ezt mondta: „azon a napon térdre hullottam hálát adni, amiért megmenekültünk. Fölfedeztem valamit az élet törékenységéből, amely fellobbantotta a hálámat. És ez a hála óriási tartalmat és erőt adott az életemnek.” **A hálás ember erős ember, mert a hála erőt szerez.** Minden bőség azon a hálán alapszik, amelyet azért érzünk, amink van.

Az igazi erő, boldogság és jólét a hála kifinomult művészetében rejlik. Abban, hogy hálás vagy azért, ami neked megadatott, a dolgokért, ahogy vannak. Abban, **hogy hálát érzel azért, aki vagy, mindazért, amit születéseddal a világba hoztál.** Eltelhet millió év. és nem lesz belőled még egy, aki ugyanúgy fogja látni a világot és pontosan úgy válaszol rá, mint ahogyan te. De ha nem dolgozod ki a „hála-izmodat” azzal, hogy annak örülsz, amit megkaptál, akkor úgy fogsz élni, hogy mindig többet akarsz vagy mást akarsz.

A saját útjainkra figyeljünk, amelyek olyan valóságokhoz vezetnek el bennünket, amelyek nagyobbak a pénznél, anyagi jólétnél.

Többé nem kérdezzük: „elég-e?”, mert utolsó napjainkban meg fogjuk érteni, hogy elég volt.. Amikor az életből elég, már nincs szükségünk semmi többre. A világ elég. **Azt kimondani, hogy ennyi az élet és nekem nem is kell semmi több – kegyelemből és erőből fakadó nagyszerű kijelentés.** Ha nincs szükségünk többre, ha nem akarunk mindent mi irányítani, akkor **ezzel lehetővé tesszük, hogy az élet maga kibontakozzék.** És az igazi erő abból származik, hogy tudjuk, kik vagyunk, és hol van a helyünk a világban.

Váci Mihály: Szelíden, mint a szél

Szökén, szelíden, mint a szél,
feltámadtam a világ ellen,
dúdolva szálltam, ténferegtem,
nem álltam meg – nem is siettem,
port rúgtam, ragyogtam a
mennyben,
cirógatott minden levél.

Szökén, szelíden, mint a szél,
minden levéllel paroláztam.
Utamba álltak annyi százan
fák, erdők, velük nem vitáztam,
fölnyenesen, legyintve szálltam
ágaik közt szép suhanásban,
merre idő vonzott s a tér.

Szökén, szelíden, mint a szél,
nem erőszak s akarat által,
ó, szinte mozdulatlan szárnyal
áradtam a világon által.
Ahogy a sas körözve szárnyal:
fény, magasság sodort magával,
szinte elébem jött a cél.

Szökén, szelíden, mint a szél,
a dolgok nyáját terelgettem,
erdőt, mezőt is siettettem,
s a tüzet – égjen hevesebben.
ostort ráztam a vetésekben:
így fordult minden vélem szemben:
a fű, levél, kalász is engem
tagad, belém köt, hogyha lebben:
A lételem magam ellen szítom én.

Szökén, szelíden, mint a szél:
nem lehetett sebezni engem:
ki bántott, azt vállon öleltem,
értve-szánva úgy megszerettem,
hogy állt ott megszegyenítetten,
És szálltam én sebezhetetlen:
-fényt tükrözök csak, sár nem ér.

Szökén, szelíden, mint a szél,
Jöttömben csendes diadal van,
Sebet húsít fényes nyugalom,
Golyó, szurony, kín sűrű rajban
Süvített át, s nem fogott rajtam.
S mibe naponkint belehaltam,
Attól leszek pusztíthatatlan,
S szelíden győzök, mint a szél.

Kányádi Sándor: Tánc a havon

Cinkék bokáznak
öles havon.
Nézi a varjak
hallgatagon.

Nézik, nézik, majd
billegetőn
járni kezdik a
havas tetőn.

Kikeringőznek
a cserepek
védelme alól
a verebek.

S még a kéményből
a jó öreg
bagoly is elő-
s kikecmereg.

Hideg van, hideg,
a mindenit!
De minket az el
nem keserít.

Járjuk, csak járjuk,
ha nem lehet
elúznunk másképp
e vad telet

Illés Sándor: A gerle

A férfit régóta ismerem, a mi utcánkban lakik, Lacinak hívják. Ágrólszakadt, magányos ember, régi baleset nyomait viseli magán, bal lábára erősen sántít. Gyenge fizikumú, nehezebb munkára nem alkalmas, talán nem is dolgozik, mert gyakran feltűnik, olykor délelőtt is a Városligetben. Nem él teljesen egyedül, a múltkor óvodás formájú gyereket vezetgetett, vidám volt és nagyokat nevetett. De azt mesélik róla, hogy nem veti meg az italt, van, amikor tántorogva jár az utcán, ilyenkor sántasága még jobban kiütözik.

Tegnap különös körülmények között találkoztam vele. Egy ligeti fának dőlve gerlét etetett. Napraforgómagot szórt a madárnak, az meg gyors fejmozdulatokkal felszedegette. Laci arca derűs volt, szeretet sugárzott róla, valamit kiáltott is a madárnak, az meg krúgatott. Lehet, hogy tévedek, de mintha a gerle is nevetett volna!

A nevető gerle! Megálltam és figyeltem őket egy ideig, de a nem mindennapi látvány megkapó szépségét csak később értettem meg. Amikor a sánta férfi zsebéből kifogyott a mag, kissé előregörnyedve a madár fölé hajolt. Talán mondott is valamit. Búcsúzott tőle? Bocsánatot kért? Majd megindult a hófoltos úton bicegve. A madár meg követte néhány lépésnyire.

S ahogy utánuk néztem, a látvány hatására elöntött valami forróság, nehezen kaptam levegőt, a torkom is összeszorult. Egy fatörzsnek támaszkodva követtem tekintetemmel tovatűnő alakjukat egész addig, míg el nem homályosult a szemem. Hogy miért?

Mert a gerle is sánta volt.

Van hozzá közöd?

Van hozzá közöd,
Hogy mit csinállok?
És hogy mit gondolok?
Van hozzá közöm,
mit csinálsz?
És hogy mit gondolsz?
Van közünk egymáshoz,

Hozzám, hozzád, mindenkire,
Aki véletlenül épp itt él
épp most,
és akitől függ,
hogy mi lesz a világból?
Van közünk egymáshoz,
talán, igen.

/Svéd gyerekvers/

VALLOMÁS...

/egy olvasónk tollából, aki értelmiségiként városból költözött vidékre/

Itt, vidéken kicsit másként mennek a dolgok, mint a városban, bár ezt csak az tudja, aki itt él. Bele lehet szeretni a vidékbe. Itt valahogy lassabban megy az idő. Ha valakit el tud varázsolni egyszer, az soha többé nem kívánczik vissza a városba. Ez egy mesevilág, ahol egészen másról szólnak a mindennapok még azoknak is, akik küszködnek a napi gondokkal. Ráérünk elámulni azon, hogy milyen hihetetlenül szép aranysárgára színeződik a hársfa lombja, és csodálkozni azon, hogy másnap reggelre elszáradt és lehullott egy szálig, mert fagyott az éjjel, és szélvihar tombolt, ami "lelombozta" a fákat. Ha valaki csak úgy idetéved, és itt él köztünk egy kis ideig, annak meg lehet mutatni ezeket a dolgokat, és ha van rá szíve, többé el sem tud szakadni. Olyan, mint egy bűbáj, egy varázserő, ami elbűvöli az embert. Ha valamiben, hát a természetben van olyan erő, ami képes a teljes pusztulásból is felépíteni saját magát, szebbé és ellenállóbbá, mint valaha volt. És mivel az ember is a természet része - és nem ura - rá is vonatkoznak ezek a dolgok. Nem véletlen, hogy minden szanatórium gyönyörű természeti közegben van, és nemcsak a jó levegő miatt. Ez szerelem. Bájtala is van: pl. egy csésze frissen fejt tej a gyerekkori piros-pöttyös bögréből - ki tud ennek ellenállni? Mi nem, de nem is nagyon akarunk... A gyerekeket kertgondozásra, kapálásra, állatszeretetre tanítom, mert velem dolgoznak, és megszeretik, amit csinálnak. A kacsák már kiveszik a kezükből a csigát, olyan szelídek. Van egy tyúkocska, amelyik szinte a lábunkhoz dörgölődik, és hagyja magát megfogni. A 3 éves kislányom jön velem, adja a kis lapátkájával a darát a csirkéknek a tálkába, segít behajtani őket, hozza a kis kapáját, segít tolni a talicskát, kézből eteti a nyuszikat... Mi ez, ha nem nevelés? Nem hiszem, hogy hatásosabb lenne, ha ehelyett bármit prédikálnék. Ebből tanulják meg, mi a munka, mi a felelősség, és hogyan kell csinálni! Mindegyiküknek van egy önálló felelősségű ágyása, amit én csak locsolok, a többi - kapálás, gyomlálás, szeretgetés - az ő dolguk. És a sikeres termés az ő sikerük lesz.

Egyre inkább látom, hogy kis befektetéssel igen sokat lehet kihozni a földből, ha az ember dolgozik rajta becsülettel. És ily módon vétek nem élni vele, mert azért kaptuk ezt a nagy telket, hogy élhessünk vele és belőle. Minden nap elgyönyörködöm benne, és nem győzök hálát adni, hogy ide költözhattünk, pedig mindenki hülyének tart, hogy ennyi mindent csinállok a gyerekek mellett. De én nem modern ficsúrt, hanem embert szeretnék nevelni a gyerekeimből. Nem biztos, hogy sikerül, de az már nem rajtam fog múlni. A föld mindent ad, ha az ember akarja, és a munkám nem kerül pénzbe. De hamarosan elkezdenek majd hullani az asztalra a csirkék, kacsák, nyulak, aztán majd jobban látszik a haszon. Én tényleg érzem a növényekből kiáradó gondolatokat, érzéseket, és a föld anyaságát ahhoz, aki édes gyermeke, és aki otthon érzi magát rajta. Olyan biztonságos és csodás mindez, mintha burokban élnénk! Miért nem érzik ezt mások? Miért nem akarnak kapálni,

csak díszkertet tartani sokan? Pedig a saját - szárba, virágba, termésbe szökkent - szeretetét, verejtékes munkáját, jól eső fáradtságát és büszke örömét eszi meg az, aki a kertjéből él. Amit szeretnek, duplán egészséges! Aki szereti is a növényeit, állatait, kétszeres hasznot kap belőlük. Így érvényesül az anyagmegmaradás törvénye: nem vész el, csak átalakul!

Azután nem szabad kihagyni egy olyan őserőt sem, mint a Teremtő, aki valóban ott lélegzik a fáknak és ott mosolyog a virágban, és nem is állhatja meg az ember, hogy vissza ne mosolyogjon! És ez itt, és nyáron különösen látszik, és érzékelhető. Barátaimnak azt szoktam mondani: gyere el ide egy teliholdas este, amikor a békák kuruttyolása felhallatszik a tórol, szólnak a fülemülék, meleg és bársonyos az este, és olyan jó kint ülni, mint aprókorodban a meleg és biztonságos szülői házban, amikor még hírért sem hallottad bajnak és zúrnek, és azt hitted, körülötted forog a világegyetem. Itt a kezem nyomán, a munkám nyomán élet nő - borsó, hagyma, sárgarépa, mindenféle - és fű az állatoknak, és az állatok nekünk. És mindez egy olyan csodás magától értetődőséggel, mintha nem lenne semmi egyéb a világon, sem baj, sem háború, sem betegség... Számomra ez a gondoskodás olyan természetes, mint a kisbabának az anyamell, ha sír, bár természetesen én hálát adok érte szavakban, és felfogom a jelentőségét, a kisbaba meg csak mosolyog és elalszik... Persze ez is egyfajta köszönet, és az ember elérékenyül rajta, hogy az az apró élet milyen mérhetetlen bizalommal hagyja el magát az ember kezeiben, és alszik tökéletesen gondtalanul és biztonságban...

Annyira szeretném, ha mindenkivel meg tudnám ezt éreztetni, a kertet és a Teremtő nagyságát, a termőföld erejét, de nincsenek hozzá szavaim, és amikor megpróbálom elmagyarázni valakinek, csak csetlik-botlik a nyelvem. De ez biztos így van jól... Épp ma este gondoltam, hogy mi marad az ember után? Egy emlék, amíg van, aki emlékezik. De aki kertet ültet, az a kert növényeiben akkor is tovább él, ha már az ültetőre senki sem emlékszik vissza! És ha a fiaim nagyszülők lesznek, és én már nem leszek, az ő unokájuk is itt játszhat majd a fák alatt, eheti a barackot, a diót, az almát, amit én ültettem, és a mosolygó Isten mellől én is ott fogok mosolyogni a fűben, fában és virágban, a szellővel pedig meséket súgok a fülükbe... Olyan értéket hagyhatok rájuk, ami abszolút érték, soha nem értéktelenedik el, amíg van, aki használni tudja! (B.Gné.)

Reichard Piroska: Tavaszi levél

Ma kisütött a tavaszi nap
s minden enyém a kerek ég alatt;
a fodros felhő a hegyek felett,
a selymesen elsuhogó szelek,
első levélke a tar ágakon,
virító színek távol házakon,
utak mentén az elhagyott padok,
madárcsicsergés, kósza illatok...
Megcsókoltam egy cseresnyevirágot,
fiatal fűzek vesszejéből vágok
s husvéti barka hamvas bársonyával
megsimogatom az egész világot.
Ami itt búsul, ami itt ragyog,
minden enyém. És én tied vagyok.

Johann Wolfgang von Goethe: Rád gondolk

Rád gondolk, ha nap fényét füröszt
a tengerár;
rád gondolk, forrás vizét ha festi
a holdsugár.

Téged látlak, ha szél porozza távol
az útakat;
s éjjel, ha ing a kis palló a vándor
lába alatt.

Téged hallak, ha tompán zúg a hullám
és partra döng;
a ligetben ha néma csend borul rám,
téged köszönt.

Lelkünk egymástól bármily messze válva
összetalál.
A nap lemegy, csillag gyúl nemsokára.
Oh, jössz-e már?! /fordította: Szabó Lőrinc/

Gyepes Boglárka: Egy macska szemszögéből

Az előbb fejeztem be az ebédemet. Igazán ínycsiklandozó volt ez az egér. Majd vacsorára hozok az emberemnek is. Szépen leteszem az ajtó elé, mint mindig, biztosan nagyon örülni fog neki. Elég ciki azonban, hogy mennyivel nagyobb és erősebb nálam, mégsem tud magának vadászni. Vagy nekem, én helyettem, mert hát a konzerv, a pástétom meg a házi koszt az egy dolog, de nem ér fel a valódi élvezetet nyújtó ételhez. Amikor becserkészed az áldozatot, ráveted magad, majd fogaiddal és karmaiddal széttéped, hogy aztán elégedetten falatozhass a húsból. Apropó, kaja. Ropogtatnék még valamit. Nem azért, hogy éhes lennék, csak miért ne? A tálkám viszont üres. Ilyenkor mindig eszeveszett nyávogásba kezdek az emberleány ablaka alatt, az a hülye pedig azt hiszi, tényleg éhezem. Mutogat a tálamra és magyarázza, hogy csak azért, mert a tál közepén van egy üres folt, az nem azt jelenti, hogy üres az egész, a tál szélei ugyanis még tele vannak száraz macskatáppal. Na persze! Hol? Aztán felveszi, megrázza, és ekkor hirtelen varázsütésre ismét megtelik a tál.

Egy magamfajta számára sokszor érthetetlen, hogy az emberek mit hogyan és miért csinálnak. Nem értem például, hogy a hét nagy részét miért nem otthon töltik. Reggel elmennek és csak délután jönnek haza. Velem addig mi lesz?! Persze azért feltalálom magam, szó se róla, de milyen dolog az, hogy ennek a szerencsétlennek – a kedvenc emberemnek egyébként – fontosabb dolga is van, mint én?

Azt sem igazán értem, miért tartja olyan sokszor a képembe azt a téglalap alakú valamit, aztán amikor mutogatja, benne vagyok én is. Egy lapos, kicsinyített én. Sose értettem, hogy kerülök oda, amikor én egyértelműen itt vagyok.

Biztosan vannak dolgok, amiket ő sem ért velem kapcsolatban, mint például, hogy miért épp akkor dörgölözöm hozzá a legtöbbször, amikor sötét ruhák vannak rajta, és amikor az én szőröm a legjobban hullik. Erre a válasz egyébként egyszerű: azért, mert egy személtáda vagyok. Ennek ellenére tudom, hogy még így is szeret, és hát... én is őt. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint amikor nyávog itt nekem össze-vissza, tele grammatikai hibákkal, én pedig jószívuén vissza nyávogok neki, hogy ne érezze magát rosszul. Mert hát azt is megtehetném, hogy csendben, megvető tekintettel bámulok rá, de nem teszem! Mentségére szóljon, hogy legalább próbálkozik. Talán én is megpróbálhatnék néha kedvesebben bánni vele, de olyan jó érzés megtámadni a kezét, amikor a legkevésbé számít rá! Vagy szétkaparni az ülögarnitúrát, na azt imádom. Nem baj, majd dorombolok neki és engedem, hogy simizzen, az mindig megnyugtatja. Talán nem is várja, hogy kedvesebb legyek, mert tudja, hogy macskából vagyok, mi meg már csak ilyenek vagyunk.

/Közli egy boldogtalan macskatulajdonos./

Tanuljunk helyesen gondolkodni!

Ha valaki úgy gondolkodik hozzátartozójáról, munkatársáról: "majd én megváltoztatom!", ezzel azt az üzenetet küldi neki, hogy "Nem vagy jó így, nem tudlak így elfogadni!". Ki az, akinek ez jól esik? Ezzel a beletörődő emberekben szomorúságot, elkeseredettséget keltünk, a határozottabb emberekben pedig "juszt is ilyen maradok!" érzéseket. Ha egy pár úgy kezdi a közös életét, hogy "ezt, vagy azt nem tudom benne elfogadni, de majd én megváltoztatom!", az így induló kapcsolat eleve halálra van ítéelve. NEM a másik embert kell megváltoztatni. Én magam változtathatok-e a viselkedésemen? Erre viszont határozott IGEN a válasz. Ha az emberben erős vágy van egy ideál, egy vágyott kép iránt, akkor megváltozhat. Ugyanis a jellemünk cselekedetekből áll össze, amelyek szokásainkból táplálkoznak, azok pedig a gondolatainkból indulnak ki. Tehát ha a gondolataimat megváltoztatom, akkor megváltoztathatom a jellememet. Vegyünk példának egy embert, aki szétszórt, rendetlen, feledékeny. Első lépésben el kell jutnia addig a pontig, hogy erős vágy legyen benne, hogy ezt leküzdje. Ebben sokat segít, ha tudja, milyen a vágyott végeredmény. Ha van a környezetében olyan ember, aki ezt jól csinálja, akkor választhatja példaképének. Ami nagyon fontos, hogy mostantól gondoljon magára úgy, mint aki korrekt, precíz ember. Ha a gondolatai erre fókuszálnak, akkor minden pillanatban, amikor választás elé kerül, tudatosan a jót kell választania. Például barkácsolás után elpakolni a szerszámokat, beírni a naptárba a megbeszélte találkozót, vagy időben elindulni a munkahelyre. A rossz megoldási mód is *úgy rögzült, hogy sokat csináltuk rosszul.*

Senki nem születik rossz szokásokkal, azokat úgy alakítjuk ki. Gondoljuk csak meg, amikor először ültünk volán mögé, vagy amikor megtanultunk járni, még minden egyes mozdulatra oda kellett figyelni, és tudatosan csináltuk, kuplung... egyes... kuplung vissza... gáz... index... stb. Egy idő után már rutinból tesszük ugyanezt. Ez azt jelenti, hogy a tevékenység irányítását átveszi a tudatalatti. Ha eddig eljutunk, akkor a nehezén már túl vagyunk, *kialakult a szokás.* Innen már csak figyelni kell, hogy lustaság, idegeskedés, stb. ne térítsen vissza a rossz szokásainkhoz.

A felelősséget végig meg kell tartanunk. Ha hosszabb-rövidebb ideig el is engedjük, de BÁRMIKOR visszavehetjük. Ha elbukunk egy cigiről való leszokásban, egy fogyókúrában, vagy bármilyen tulajdonságunk megváltoztatásában, akkor is tudnunk kell, hogy mi alapvetően jók vagyunk, bocsássunk meg magunknak, és vegyük vissza az irányítást!

SOHA SEM KÉSŐ!!

(K.Zs.)

Az alábbi levelet egy kedves Olvasónk küldte – sok évvel ezelőtt, egy meleg nyári napon. Szerénységből nem közöltük eddig? Talán mert elkallódott a levél?

Most előbukkant. Íme:

Kedves Szerkesztő!

Olvastam lapodat
Megemelem előtted kalapomat!
Oly sok szép költeményt gyűjtöttél csokorba
Alig győzi az olvasó elolvasni sorba...

Színek, ízek, képek: túlcsonduló bőség
Lapodat olvasván csillapult a hőség!
Mély gondolat követ egy kis könnyed skiccet
Majd kacagva néztem a két oldal viccet.

Javasolnálak én fő-főszerkesztőnek
Minden olyan laphoz, hol bitangok lőnek
Csalók csálnak és gazok gázolnak
Országvezetők meg mind önigazolnak...

Gondolatot, békét, hitet és virágot
Szerkessz ezután is pár oldalnyi álmat
Álmat egy derűsebb, öröms világról
Ami a szívedben szelíden világol...

Ha bátrabbak lennénk mi mind a jóban
Bátrabbak jótettben és bátrabbak a szóban
Főlragyogna mindaz, ami most doh, árnyék

Neked, mindenkinek
sok – sok – sok fényt kívánnék!

Örkény István: A termelés zavartalanul folyik

- Halló, gépterem?
- Skultéti, jelentkezem
- Mennyi?
- Harminchárom
- Mi harminchárom?
- Mi mennyi, főmérnök úr?
- Az, ami harminchárom.
- Nem annyinak kellett volna lennie?
- Mindegy, Skultéti, csak csinálják tovább.

Nekem bejött az élet

A Balaton mellett van egy villám és előtte ott áll két vadonat új M 5-ös

A munka tízparancsolata

1. A lustaság fél egészség.
2. Amit ma megtehetsz, megteheted holnap is.
3. Az, hogy más dolgozik, még nem ok a munkára.
4. Az elveszett munkakedvet ne keresd!
5. Amelyik akta 30 nap alatt nem intézi el magát, nem érdemes, hogy foglalkozunk vele.
6. Aki nem dolgozik, annál nem lehet hibát találni, tehát prémiumot érdemel.
7. A munkához úgy kell hozzáállni, hogy más is hozzáférjen!
8. Amíg minket fizetnek, addig nincs dolgunk.
9. A munkahely nem kocsma, hogy az ember egész nap bent legyen.
10. A munka nemesít, de nálunk szocializmus van, tehát nincs szükségünk nemesekre.

V I C C O L D A L

Behívja a cég vezérigazgatója az egyik alkalmazottját.

- Nos, Mr. James, Ön már egy éve dolgozik vállalatunknál. A postázási részlegen kezdte, aztán röpké 2 hét alatt átkerült az értékesítésre. Egy hónap múlva már területi képviselő lett. Mindössze négy hónap után kinevezték az értékesítés vezetőjének. Most pedig, mivel komolyan foglalkozom a visszavonulás gondolatával, megkérdezném, hogy mit szólna a vezérigazgatói poszthoz?

- Köszönöm! - feleli az alkalmazott.

- Köszönöm? Ez minden, amit egy ilyen hatalmas ajánlatra tud mondani?!

- Jó, akkor "Köszönöm, apa!"

Az igazi férfi az, aki...

...aki úgy tesz vissza minden üveget a hűtőbe, hogy csak 1 korty ital van az alján.

...aki úgy teszi be a szennyesbe a ruháját, hogy az alsónadrágjában 2 csomóban ott figyel a 2 zokni is.

...aki minden poharat, amiből iszik, a lakás különböző pontján helyez el, előszeretettel a virágcserepek mellé.

...aki 2 órát utazik 30 fokban, hogy egy kocsit megnézzon, de ha Te megkéred egy 2 perces kitérőre, húzza a száját.

...aki ha TV-t néz, nem válaszol a harmadik "Mit ennél drágám?" kérdésre sem.

...aki ha Forma 1 van, képes reggel 5-re felhúzni az órát és felkelni hétvégén, de ha téged kell 8-ra dolgozni vinnie, tuti, hogy miatta késel el.

...aki minden másnap vagy az irodája előtt vár a kollégájára aki a kulcsot hozza, mert ő otthon hagyta, vagy otthon vár másfél órát a feleségére a ház előtt, mert a lakáskulcsot az irodában hagyta.

...aki hetente egyszer, amikor töltőre teszi otthon a telefonját, otthon is felejtí.

akinek ha azt mondja télen a 3 éves gyereke, hogy reggel papucsban hozta az anyja a bölcsibe, akkor el is hiszi, és úgy viszi haza.

...aki minden nevezetes ünnepet pár nappal később köszönt.

...akinek az anyja "ezt az ételt nem így szokta főzni".

...aki nem érti, miért nem a szülei háza mellett akarsz építkezni.

...aki ha beteg, rögtön béna is lesz, de ha Te vagy beteg, akkor is megbénul.

...akinek egy tárgy megkeresése egyet jelent a szoba közepén megállással és a "nem tudod hol van?" mondattal.

Férfi térden állva:

- Gizike, magáé a szívem.

- Béla, nekem férj kell, nem donor!

- Pistike, edd meg szépen a főzeléket! Más gyerek örülne, ha csak a felét kapná.
- Én is

Télen egy szombat délutáni napon rosszcsont Pistikét megbízza az anyukája, hogy vigyázzon a kályha tüzeire. Egy kis idő múlva kirohan Pistike anyukájához és mondja:

- Anya, kialudt a kályha tüze!
- De kisfiam, csak nem megint rossz fát tettél a tűzre?

- Pistike, látom, tetszik neked ez a szánkó, de miért nem adod oda a kistestvérednek is? - kérdi a papa.

- Már hogyan adnám oda. Felfelé mindig ő viszi.

Egy gyerek ballag iskolatáskával a vállán, egy autó szép lassan követi. A vezető kiszól a gyerekeknek:

- Ha beszállsz, kapsz 500 Ft-ot!

A gyerkőc oda se néz, megy tovább. Kis idő múlva a sofőr újra megszólítja:

- Ha beszállsz, kapsz egy 1000-est és egy csokit.

A srác rá se bagózik, sétál tovább nyugisan. Két perc múlva az autós egyre izgatottabban:

- Ha beszállsz, 2000 Ft-ot kapsz, és két tábla csokit!

Mire a gyerek flegmán:- Apa! Ha már Trabantot vettél, tanulj meg élni vele!

Feleségem meglátta a szomszéd nejének az új BMW-jét, azóta nyaggat, hogy vegyek neki valamit, amivel gyorsabban van százon, mint 5 másodperc. Vettem neki egy fürdőszobamérleget...

Egy német, egy francia és egy orosz beszélgetnek az 50-es években:

- Nekem egy Mercedes-em van, a feleségemnek egy BMW-je, külföldre pedig lakókocsival járunk - mondja a német.

- Nekem egy Peugeot-m, a feleségemnek meg Renault-ja van. Külföldre mi vonattal járunk - mondja a francia.

- Nekem egy Moszkvicsom van, a feleségem meg metróval jár - mondja az orosz.

- És külföldre mivel jártok?

- Leginkább tankkal.

A halottkém egy fejbe vert ember halotti bizonyítványára azt írta rá, hogy az illető természetes halállal halt meg. Amikor később felelősségre vonták, hogy miért írt természetes halált, ezt felelte:

- Hát természetes, hogy meghalt, ha így fejbe vágták!